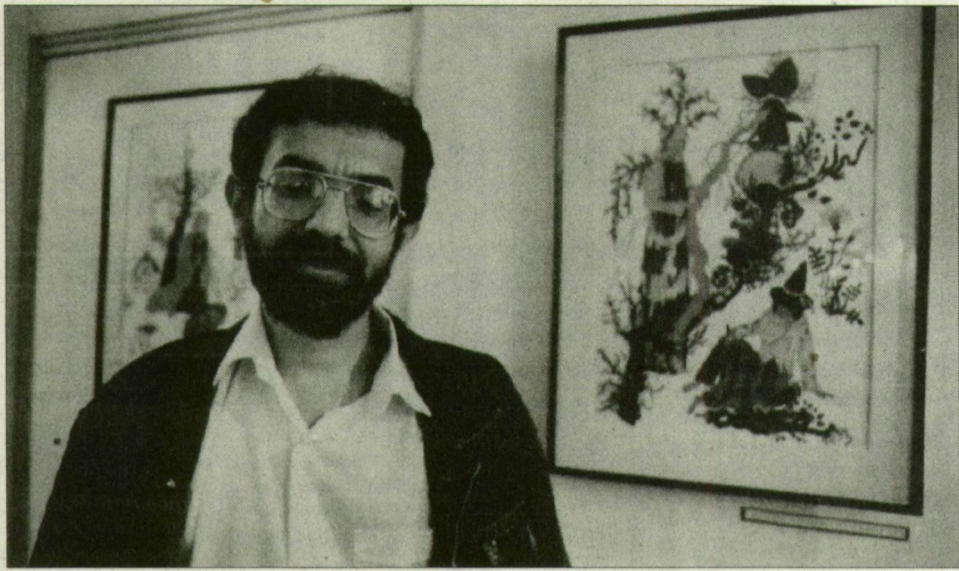

Bari Károly költői képei

FOTÓ: SCHMIDT ANDREA

Kedden délután nyílt meg a Fekete Házban Bari Károly grafikáit és képverseit bemutató kiállítás, amelyet Ilia Mihály irodalomtörténész bevezető szavai ajánlottak a közönségnek. Bari Károly munkáit már Budapesten, Párizsban, Berlinben és Strasbourgban is bemutatta. De nem csak képzőművészeti alkotásai, hanem költeményei is nagy sikert arattak. Azon kevés költők közé tartozik, akinek már 18 éves korában megjelent első verseskötete – méghozzá két kiadásban

('70, '71). Foglalkozik folklórkutatással, műfordításokat készít a kortárs francia költészetből, gyűjtőmunkát végzett a cigány néphagyomány lírai és epikus alkotásai között. A nagy aprólékossággal megrajzolt, színponpás, látomásos képeket szeptember végéig láthatják a Fekete Házban.

P. SZ.

A vidék jussa: Expo-(tor)túra

„Jobb, ha nem pályázunk!”

B-típusú, mint az ideai genovai, azaz szakkiállítás, Kommunikáció a szebb jövőért mottóval, 36 hektár területen, 60 ezer négyzetméternyi beépített felülettel (a Szegedre tervezett német bevásárlóközponté 42 ezer!), egyes becslések szerint 3-4 millió, mások számítása alapján 10-12 millió, vagy még több látogatóval – ezek az 1996-os budapesti Expo-t jellemző, jobbára ismert adatok. Ezekhez adalékokkal a tarsolyában jött tegnap Szegedre Loydl Tamás, a belügyminisztérium főosztályvezetője, a világhiállítás és a vidék kapcsolatának fő koordinátora. Megyei közgyűlési, városi önkormányzati, idegenforgalmi és gazdasági szervezetek vezetőit tájékoztatta az 1996-os esztendő három „sárok pontjáról”: a világhiállításról, az attól leválasztott, s a művelődési minisztérium „hatáskörébe” utalt honfoglalási évfordulóról, s az Expo-hoz kapcsolódni szándékozó vidék esélyeiről.

Kiderült – s ez a jelenlévők többségét legalábbis elgondolkodtatta – e trió elemei egymástól függetlenül „működnek” majd, s már a mostani, előkészületi stádiumban nyilvánvaló: bármennyire is kézenfekvő volna mondjuk a mi Ópusztaszerünket, emlékparkostól, körképestül eleve az Expo hivatalos kísérő rendezvényének tekinteni, az csak az úgynevezett kapcsolódási pályázat akadályainak sikeres átugrása után lehet esetleg

nyerő. Mert hogy a vidék csupán elő-, utó- és kiegészítő rendezvényekben bízhat, melyekre az áldást (tudniillik hogy az Expo-hoz kapcsolódóak) majd idővel kapja meg. Vagy nem kapja meg. Akkor meg akármit is rendezhet...

Az elbírálási folyamat sem semmi, ahogy ezt mondani szokták. A pályázati kiírással az erre létrehozott bizottság egy hónap múlva lesz készen. (Ha...) Majd azt a Világhiállítási Tanács jóváhagyja (ha...), méghozzá a jelentkezésekre időbeli korlátot szab-

va. Majd a gazdasági garanciákat vizsgálják meg minden egyes pályázat esetében – vagyis tőke nélküli ötletgyárosok kímélik a tanácsnokokat! Kedvező esetben az „Expo hivatalos kísérő rendezvénye” címét tudhatják magukénak a vidéki települések. Mást aligha, a költségvetés semmi biztatót nem ígér, de persze 1993-95 közt a parlament még akár-hogy is dönthet... Amelyik rendezvénygazda ezt a tortúrát állja, akár infrastrukturális támogatásban is reménykedhet!

Mi az a TTT?

Nem kérem, nem a rendszerváltás előtti kultúrpolitika hármasszava rejti azokat a három T mögött, hanem egy szervezet, nevezetesen a Társadalmi Tanácsadó Testület elnevezése. Mielőtt áttekintjük az Expo-beli közreműködését főlváználunk, látnunk kell, hol a helye.

Nos tehát: van egy pályázati bizottság, melybe az érintett félutcat tárca, a világhiállítások nemzetközi irodája, Budapest küldött delegáltakat, melyben jelen van a nyolc köztársasági megbízott (csak működési területüket érintő ügyekben szavazhatnak!), valamint ott van a TTT is. A TTT-ben pedig – Fejes Attila debreceni képviselő elnökletével – társadalmilag ad tanácsokat az öt legnagyobb önkormányzati szövetséget képviselő és az öt vállalkozói szférabeli tag.

Már most ha belegondolunk abba, hogy a TTT, majd a pályázati bizottság, végül a Világhiállítási Tanács stációin kell túljutniuk a pályázóknak, akkor sejthetjük, miért jegyezték meg többen is a helybeliek közül tegnap a koordinátori tájékoztatót követően, nem hivatalos folyosói beszélgetésen: „ha akarunk valamit, jobb, ha nem pályázunk”.

Más kérdés, hogy ugyancsak többek, s Loydl Tamás szerint is ez a régió mintha még mindig szundikálna...

PÁLFY KATALIN

„A mag fejlődéséhez is megfelelő klíma kell”

Tanár leszek!... Tanár vagyok!

Egymást öelve, egymásba kapaszkodva ringatózik egy embergyűrű... Így zárult a tanárjelöltek első nyári egyeteme. Mi történt itt hat nap alatt? Hogyan lehetséges, hogy az ország különböző részeiből érkező, eltérő életkorú és indíttatású, egymást gyanakodva méregető emberek a kurzus végén ennyire nehezen válnak el egymástól? Kukulolnak, kíváncsiskodnak érezte magát a kívülálló, aki csupán néhány előadást hallgatott, s most a záró foglalkozás „üzenetét” próbálja értelmezni.

„Valami fantasztikus történt itt velünk!” – mondja párás szemmel a jóképű fitalaember. „Kár, hogy eddig csak kirándulásokon, baráti összejöveteleken éreztem ilyet!” – szól a hosszú csöndet megszakítva egy lány. „Az emberi kapcsolatokban való hitemet nyertem most vissza” – teszi hozzá egy tíz éve tanító pedagógus. „A tanár is ember. Változtatható. Lehet, csak arra vár, hogy valaki hozzáérjen a lelkéhez... A Békéscsabai Tanfőképző Főiskola főlvállalja a pedagógusjelöltek nyári egyetemének megrendezését” – jelenti ki E. Szabó Zoltán, az intézmény Neveléstudományi Tanszékének vezetője.

– Mi az értelme egy ilyen próbálkozásnak, a tanárjelöltek első nyári egyetemének? – kérdeztük Klein Sándor pszichológustól, a Janus Pannonius Tudományegyetem oktatójától.

– A tanárképzés eltolódott az ismeretközlés irányába. Pedig a tanárság eredményessége elsősorban a tanár személyiségének fejlettségétől függ. Ilyen ismeretekre természetesen minden embernek szüksége van, hogy kommunikálni tudjon a másikkal, hogy jó szülő, jó munkatárs vagy főnök, jó felnőtt legyen, hogy az életben óhatatlanul előálló nehézségekkel, egyéni tragédiákkal és problémákkal szembe tudjon nézni. Ez a nyári egyetem sikeres kombinációja volt az ismeretközlésnek és a személyiségfejlesztő gyakorlatnak.

– Különböző önismereti, személyiségfejlesztő módszerekkel ismerkedhettek meg a résztvevők. Az eredmény mégis azonosnak tűnik: valami nagy-nagy szeretet és nyitottság a másik iránt...

– Valóban, vizsgálati eredmények igazolják: a főbb irányzatok hatékonysága körülbelül ugyanakkora. Az itt jelenlévő irányzatokban közös, hogy mindegyik humánisztikus. Azaz egyik sem akar

gyorsan, durván beavatkozni az ember személyiségébe. A türelem meghozza gyümölcsét. Itt nem csupán módszereket adtunk át, hanem hagytuk, hogy a résztvevők megélik ezt a személyiségfejlesztést. A személyiségfejlesztő tanár létezési módot jelent. Az ilyen ember igyekszik állandóan őszintének, elfogadó magatartásúnak lenni, empatikusan megérteni az embereket.

– Gordonnak a szülőket és a tanárokat segítő könyveit állítólag hazánkban többen olvasták, olvassák, mint a többi kelet-európai országban. Az intézményrendszer felkészült arra, hogy a szülőknél, a nevelőknek átadja az újabb pedagógiai módszereket is?

– Amikor 1982-ben Szegedre jöttem, azt hittem, a tanárképzés elmozdítható egy humanisztikusabb, a személyiséggel jobban foglalkozó irányba. Ma már úgy látom, ez nagy tömegben lehetetlen, mert az oktatók, a szervezet, az intézményrendszer nincs felkészülve. Lazának, megfoghatatlannak, misztikusnak látják ezeket a módszereket.

– Ezt a nyári egyetemet a jelenlegi pedagógusképzés hiányosságai hívták életre? – fordultunk Nagy Zsuzsannához, a JATE Károlyi kollégiumának tanárához, az „ötletgazdához”, a rendezvény szervezőjéhez.

– Főlvállalható, hogy ez ellen-tanárképzés. Békéscsabán ki fogjuk próbálni, az intézményes keretek közötti „csoporthozás”, személyiségfejlesztő tréningezés lehetőségeit. Sokakat megérinthet e módszer, aminek lényege, hogy a gyereket egy maghoz hasonlítja. A magból is kifejlődik mindaz, ami potenciális lehetőségként benne van, ha elég napfényt, vizet, gondoskodást kap. A „klímateremtés módszere” tanulható.

ÚJSZÁSI ILONA

Duna-fesztivál

Baletteseink sikere

Elismeréssel ír a Der Standard című lap a szegedi balett hainburgi fellépéséről. – A társulat, amely a Duna-fesztiválon mutatkozott be, Imre Zoltán vezetésével öt év alatt Magyarország legjelentősebb modern táncegyüttesévé nőtte ki magát – írja a lap kritikusja. – Az előadáson Imre Zoltán két koreográfiáját és egy finn táncjátékot mutattak be.

Terítéken a műemlékvédelem

FOTÓ: SCHMIDT ANDREA

A találkozó színhelye: a műemlékvédelmi hivatal szegedi kirendeltsége

Idén 120 éves a szervezett műemlékvédelem, amelynek korábbi hivatalos képviselője, az Országos Műemléki Felügyelőség, az idén megváltozott felállásban, Országos Műemlékvédelmi Hatóság néven működik. A tegnap Szegeden tartózkodó Fejédy Tamás, az OMVH elnöke, Nagy Tiborné, a Műemlékfelügyeleti Igazgatóság igazgatója, valamint Sisa Béla, a népi műemlékek országos felügyelője ennek lényegéről tájékoztatta a

hivatal szegedi kirendeltségére meghívott megyei polgármestereket.

Ennek kapcsán hangsúlyozottan szó esett arról, hogy a jövőben különválnak a hatósági, a tervezési és a kivitelezési munka. Csoda azonban nem várható, mert az állami költségvetésből erre a célra csak meghatározott pénzüsség jut. Sajnos azonban nem csupán az anyagi hiánya nehezíti műemlékeink megmentését, megóvását, hanem a tisztá-

zatlan tulajdonviszonyok is, amelyek rendezéséhez még egy-két év szükséges. Ezenkívül égetően fontos lenne, hogy a Parlament mielőbb elfogadja a műemléki törvényt, mert addig a hatóság nem tud élni birságotási jogaival. A műemlékek állapotáért ugyanis a tulajdonos a felelős. Igaz, ezen épületek hasznosítására már korlátozott lehetőség van, de azt az állam ellentételezi azáltal, hogy hozzájárul a helyreállítás költségeihez. Ez a

támogatás persze kevés, ezért jó lenne, ha a települési önkormányzatok mellett a megyei közgyűlés is módot találna arra, hogy anyagilag is segítse a régió értékeinek megóvását. Takács János megyei főépítész ezzel kapcsolatban elmondta, hogy a közeljövőben létre szeretnék hozni a műemléki albizottságot és a megyei költségvetésből évente pénzt biztosítani erre a célra.

N. RÁCZ JUDIT